

POSTANOWIENIE

Dnia 25 stycznia 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Halina Kiriło

w sprawie z powództwa E. K.
przeciwko M. R. oraz T. S.A. z siedzibą w K.
o ustalenie,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń
Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 25 stycznia 2017 r.,
skargi kasacyjnej strony pozwanej T. S.A. z siedzibą w K. od wyroku Sądu
Okręgowego w W.
z dnia 1 października 2015 r., sygn. akt VII Pa [...],

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy w W. wyrokiem z dnia 1 października 2015 r. zmienił wyrok Sądu Rejonowego w W. w ten sposób, że ustalił, iż zdarzenie, któremu uległ J. K. w dniu 13 sierpnia 2010 r., było wypadkiem przy pracy u strony pozwanej T. S.A. z siedzibą w K. oraz oddalił apelację powódki E. K. od powyższego wyroku w części oddalającej jej powództwo przeciwko M. R. i nie obciążył powódki kosztami zastępstwa procesowego na rzecz tegoż pozwanego.

Wyrok Sądu drugiej instancji został zaskarżony skargą kasacyjną pozwanej T. S.A. z siedzibą w K.. Skargę oparto na podstawie naruszenia prawa materialnego przez błędna wykładnię i niewłaściwe zastosowanie art. 3 ust. 1 ustawy z dnia 30 października 2002 r. o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych w związku z § 2 pkt 17 i 65 § oraz § 69

rozporządzenia Ministra Gospodarki z dnia 17 września 1999 r. w sprawie bezpieczeństwa i higieny pracy przy urządzeniach energetycznych. Skargę oparto również na podstawie naruszenia przepisów postępowania: art. 385 k.p.c. i art. 328 § 2 k.p.c.

Jako przesłankę przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania wskazano jej oczywistą zasadność, będącą konsekwencją uznania (na skutek błędnej wykładni powołanych w petitum skargi przepisów prawa materialnego), że tragiczna śmierć J. K. w dniu 13 sierpnia 2010 r. w T. była wypadkiem przy pracy u pozwanej T. S.A., gdy tymczasem z okazji święta branżowego (tj. Dnia Energetyka), poszkodowany w ogóle nie miał w tym dniu wykonywać pracy na rzecz skarżącej, lecz wykonywał w T. czynności w ramach łączącego go stosunku cywilnoprawnego z pozwanym M. R.. Pozwany M. R. realizował zaś tego dnia w T. prace na podstawie umowy cywilnoprawnej zawartej z T., jednakże prace te miał świadczyć samodzielnie, bez udziału pracowników skarżącej. Powyższe fakty znajdują oparcie w zebranych materiale dowodowym. Natomiast okoliczność, że J. K. uzyskał w Dniu Energetyka funkcję dopuszczającego, nie spowodowała, iż jego działanie w tym dniu miało status działania pracowniczego, skoro funkcje wynikające z regulacji BHP nie dają automatycznie statusu pracowniczego, a polecenie wykonania pracy, wydane poszkodowanemu przez P. M., było dokumentem wadliwym, wydanym pod wpływem błędnego przekonania o tym, że zlecone prace nie są tzw. fuchą, a nadto nawet jeśli J. K. występował w T. w charakterze pracownika skarżącej, to nie występował w takiej roli wykonując prace razem z brygadą, gdyż powierzenie funkcji dopuszczającego nie oznaczało powierzenia innych zadań, np. pracy w brygadzie.

Powódka o odpowiedzi na skargę kasacyjną wniosła o wydanie postanowienia o odmowie przyjęcia skargi do rozpoznania lub o jej oddalenie oraz zasądzenie od skarżącej kosztów postępowania kasacyjnego.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna nie kwalifikowała się do przyjęcia celem jej merytorycznego rozpoznania.

Skarga kasacyjna, jako szczególny środek zaskarżenia, służy realizacji interesu publicznego w sprawowaniu wymiaru sprawiedliwości. Funkcje postępowania kasacyjnego powodują, że wniosek o przyjęcie skargi do rozpoznania oraz jego uzasadnienie powinny koncentrować się na wykazaniu, iż w konkretnej sprawie zachodzą okoliczności przemawiające za interwencją Sądu Najwyższego. Rozpoznanie skargi kasacyjnej następuje tylko z przyczyn kwalifikowanych, wymienionych w art. 398⁹ § 1 pkt 1-4 k.p.c. i tylko w przypadku przekonania Sądu Najwyższego przez skarżącego, za pomocą jurydycznej argumentacji, że zachodzi publicznoprawna potrzeba rozstrzygnięcia sformułowanego w skardze zagadnienia prawnego przy jej merytorycznym rozpoznawaniu.

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, gdy w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

W razie wskazania tej przesłanki przedsądu, jaką jest oczywista zasadność skargi kasacyjnej, należy w motywach wniosku zawrzeć wywód prawny wyjaśniający, w czym wyraża się owa oczywistość i przedstawić argumenty na poparcie tego twierdzenia (postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 26 kwietnia 2006 r., II CZ 28/06, LEX nr 198531, z dnia 10 sierpnia 2006 r., V CSK 204/06, LEX nr 421035, z dnia 9 stycznia 2008 r., III PK 70/07, LEX nr 448289, z dnia 11 stycznia 2008 r., I UK 283/07, LEX nr 448205, z dnia 3 kwietnia 2008 r., II PK 352/07, LEX nr 465859 i z dnia 5 września 2008 r., I CZ 64/08). O ile dla uwzględnienia skargi wystarczy, że jej podstawa jest usprawiedliwiona, to dla przyjęcia skargi do rozpoznania niezbędne jest wykazanie kwalifikowanej postaci naruszenia przepisów prawa materialnego lub procesowego, polegającej na jego oczywistości widocznej *prima facie*, przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej, bez potrzeby wchodzenia w szczegóły czy dokonywania pogłębionej analizy tekstu wchodzących w grę przepisów i doszukiwania się ich znaczenia (postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 16 września 2003 r., IV CZ 100/03, LEX nr 82274, z dnia 22 stycznia 2008 r., I UK 218/07, LEX nr 375616, z dnia 26 lutego

2008 r., II UK 317/07, LEX nr 453107, z dnia 9 maja 2008 r., II PK 11/08, LEX nr 490364, z dnia 21 maja 2008 r., I UK 11/08, LEX nr 491538 i z dnia 9 czerwca 2008 r., II UK 38/08, LEX nr 494134). W judykaturze podkreśla się, iż przesłanką przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania nie jest oczywiste naruszenie konkretnego przepisu prawa materialnego lub procesowego, lecz sytuacja, w której naruszenie to spowodowało wydanie oczywiście nieprawidłowego orzeczenia. Sam zarzut naruszenia (nawet oczywistego) określonego przepisu (przepisów) nie prowadzi wprost do oceny, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 7 stycznia 2003 r., I PK 227/02, OSNP 2004 r., nr 13, poz. 230, z dnia 11 stycznia 2008 r., I UK 285/07, LEX nr 442743, z dnia 11 kwietnia 2008 r., I UK 46/08, LEX nr 469185 i z dnia 9 czerwca 2008 r., II UK 37/08, LEX nr 494133).

Przenosząc powyższe na grunt niniejszej sprawy należy stwierdzić, że skarżąca nie wykazała istnienia powołanej przesłanki przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

Z wiążących dla Sądu Najwyższego ustaleń Sądu Okręgowego wynika, że do zdarzenia doszło w trakcie wykonywania pracy zespołowej, podporządkowanej kierownictwu pozwanej T. S.A., stanowiącej realizację sporządzonego przez P. M. Polecenia nr [...] dotyczącego remontu linii 0,4 kV w T., a poszkodowany J. K. został wyznaczony tym poleceniem na stanowisko dopuszczającego, zaś zlecone mu przez pracodawcę prace mieściły się w ramach jego normalnych obowiązków pracowniczych wynikających z umowy o pracę. Skarżąca nie przedstawiła wyводу prawnego, wyjaśniającego na czym polega kwalifikowane naruszenie przez Sąd drugiej instancji prawa materialnego (tj. art. 3 ust. 1 ustawy z dnia 30 października 2002 r. o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych w związku z § 2 pkt 17 i 65 § oraz § 69 rozporządzenia Ministra Gospodarki z dnia 17 września 1999 r. w sprawie bezpieczeństwa i higieny pracy przy urządzeniach energetycznych) przy ferowaniu zaskarżonego wyroku. Uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania zmierza w istocie do podważenia dokonanej przez ten Sąd oceny materiału dowodowego i poczynionych na tej podstawie ustaleń faktycznych. Tymczasem w świetle art. 398³ § 3 oraz art. 398¹³ § 2 k.p.c. kwestie dotyczące ustalonych faktów nie stanowią

przedmiotu kontroli kasacyjnej, w związku z czym opartemu na tej podstawie wnioskowi o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania towarzyszą niedopuszczalne motywy (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 23 marca 2012 r., II PK 278/11, LEX nr 1214574 oraz wyrok Sądu Najwyższego z dnia 5 lutego 2014 r., V CSK 140/13, LEX nr 1458681).

Wobec niewykazania przez skarżącą powołanej przesłanki przedsądu, z mocy art. 398⁹ § 2 k.p.c. orzeczono jak w sentencji.